

quod parietibus templi Setapidis passim visum fuit. Nullus est ex nostris, quin audierit aut legerit memorabilem illam Constantini Magni expeditionem aduersus Maxentium, qua maximè signis militaribus signum Dominicæ Crucis tum primi traxerit. Et certè Crux meritò pro salutis nota usurpari cœpta est, quod T litteræ, quod fuit olim absolutionis signum, videatur respondere, si picturam & lineas spectes.

Quid cœpimus, ut externa illa quæ innumerabilia sunt, transfiliam, ut quæ leguntur de Atheniensium Noctua, Persarum Aquila aurea, vel Solis effigie, aut igni sacro, Thebanorum Sphinge, Osiridis cane, Cyri Gallo auro, & aliis etiam pluribus, de quibus fidem scriptores faciunt? Sed nescio quo modo nos magis delectant & afficiunt domestica, ut est Nauis illa, quam pro itemmate habuerunt Franci veteres, sicut Sidonius Apollinaris & Panegyristes ille Pacatus testantur: quod idem signum Patistorum esse abhuc aperte videamus: ut tria illa Repagula rubea seu vèctes, quibus in publico stemmate Burgundiones vñi sunt: ut Vrsi, quibus Helvetij: ut Leones, quibus Germani quidam duces: ut Igniarium vñà cum silice, quo equites illi torquati, qui à Burgundo duce primum instituti sunt: longum enim esset in singulis immortari, & ad ea omnia explicationes adiicere: Quid, inquam, nunc memorem veterum illorum Gallorum stemmata & insignia, quæ sibi vel ingeniosi fixerunt, aut aliquæ naecti sunt occasione, vel tanquam hæreditario iure posteri usurparunt? Quia tamen multis essent, imò verò fortasse nimius in ea rerum veterum commemoratione, quas subinde fateri cogimur longa vetustatis obliuione nobis penè deletas & oblitteratas: facilius videtur, meo quidem iudicio, in iis pedem, ut ita loquar, figere, quæ non tam priscorum hominum libris, quam ipso nostrorum patrum, & quidem huius ætatis hominum exemplo, planè attinguntur. Itaque præter publicum & solenne imperij Germanici stemma, quod Carolus quintus superioribus annis pro imperatoris iure habuit, symbolum etiam peculiare sibi vendicauit, duas Herculis Columnas, vñà cū symboli anima V L T R I V S: Lodoicus xii. antequam ad regnum electus esset, aliqua ratione Histricem, quem Porcum spicatum vulgus appellat: Franciscus I. felicis memorie Princeps, tria lilia, quibus alij Reges regio nomine fuerunt vñi ad hæc nostra usque tempora, &

CLARISS. VIRI ANDR.
ALCIATI IN LIBRVM
Emblematum Praefatio , ad Chonra-
dum Peutingerum Augustanum.

*D*um pueros iuglans, iuuenes dum tessera fallit,
Detinet & segnes chartula picta viros;
Hac nos festiuis Emblematu[m] euadimus horis,
Artificum illustri signaque facta manu;
Vestibus ut torulos, petasis ut figere parmas,
Et valeat tacitis scribere quisque notis.
At tibi supremus pretiosa nomis mala Cesar,
Et veterum eximias donet habere manus.
Ipse dabo vati chartacea munera vates,
Quae, Chonrade, mei pignus amoris habe.

Ad Chonradum.] De Chonrado illo Peutingero, cui hoc opusculum dicatum constat, tantum ea dicam & hue referam, quæ scriptorum nostri temporis lectione consequi potui. Andreas Cratander in Epistola quadam, quam editione omnium Ciceronis operum præfixit, hæc habet: Chonradus Peutingerus, eximium illud Augustanorum Vindelicorum decus & specimē, qui cum incomparabili auctoritate, quam in quoauter sustinēdis molibus Reipubl. magna nominis celebritate adeptus est, egregiam humanorum studiorum peritiam coniunxit. Pro quibus quo animo depugnet, vel inde fatis apparat, quod mihi aliquot Ciceronianarum orationū reliquias, & venerandas vetustatis exemplaria transmisit, tanquam auxiliatrices copias, &c. Hæc quidem ille. Sed expressius Henricus Pantaleon Prosopographiæ parte 3. eiusdem Chonradi vitam, landesq; perstrinxit. Sic autem: Chonradus ille Augustæ Vindelicorum ex honesta familia natus, & in omni genere virtutum ibidem educatus est. Is cùm felici ingenio esset prædictus, à teneris annis literis incubuit, & in primis legum lectioni diligentem operam impendit. Hinc fa-

ctum,

Chonradus
Peutinger.

AD ILLVSTRISS. MAXIMIL.⁴⁷
DVCEM MEDIOLAN. SVPER
in signi Ducatus Medio-
lanensis.

EMBLEMA I.



EXILIENS infans simosī è facibus anguis,
Est gentilis nobile stemma tuū.
Talis Pelium cessisse nomismat gregem
Vidimus, bisq; sicut concelebrasse genū;
Duum se Annone sifum magrem anguis imagine lusam,
Duum ex sobolem seminis esse docet;

Ore

mitendo
es reverso
se comece
lata maza finaloja



In Occasionem.

EMBLEMA CXXI. ALLEGORICUM.



LYSIPI hoc opus est, sicut cui patria. in quis?
 Cuncta domans capi temporis articulus.
Cur pinnis fas? usque rorox. talaria plantis
 Cur retinet? passim me leuis aurat apit.
In dextra est tenuis dic unde nouacula? acutum
 Omni acie hoc signum me magis esse docet.
Cur in fronte coma: occurrens ut prendar. At heus tu
 Dic, cur pars calva est posterior capituli?
Me semel alipedem si quis permittat abire,
 Ne possim appenso post modo crine capi.

Talib



-ORIA.

INDIA.